

TRŪKUMAS

Arnis
Aleinikovas

2022-02-18

Šiuolaikinio teatro pjesė „TRŪKUMAS“ (orig. „LACK“) anglų kalba buvo sukurta 2022 m. vasario 18 dieną. Jos autorius lietuvių kilmės teatro ir tarpdisciplininio meno kūrėjas, M.A. Arnis Aleinikovas.

Pjesė išversta į lietuvių kalbą 2022 m. rugpjūčio 24 d.

Redakcija – Katharina Amelia-Zelinska, Lara Wüster ir Leonie Winter.

Visos teisės yra saugomos.

Norint statyti šią pjesę turi būti gautas raštiškas leidimas iš teisės į šį kūrinį laikančios organizacijos Lietuvoje – „ALTR“ (alternatyviscena@gmail.com) arba šią pjesę išleidusio kultūrinio žurnalo Miunchene „Turtle“ redaktorių – info.turtlemagazin@gmail.com

Trūkumas tai „faktas, kad kas nors yra neprieinama arba, kad kažko yra negana“ (*Cambridge Dictionary*).

VEIKĖJAI

VYRAS, 20'ies

2.

3.

4.

ŽURNALISTAS

SKRYDŽIO PALYDOVĖ

MOTERIS, 30'ies

POKALBIŲ ROBOTAS

A., 20'ies

B., 20'ies

PAGYVENĖS VYRAS, 60'ies

LAIKAS

Dabartis

VIETA

Ši pjesė yra skirta teatrui. Kadangi joje yra daugybė greitų pasikeitimų tarp scenų, yra keletas būdų kaip ji galėtų būti pastatyta: visa scenografija visą laiką būna scenoje ir skirtingos jos dalys yra apšviečiamos, kai ten vyksta veiksmas, arba scenografija nuolat kinta ir tampa veiksmo dalimi. Bet kokiu atveju, šis sprendimas yra paliekamas režisieriui(-ei) arba teatro trupei.

(ekrane)

Tu esi čia.

I SCENA

TUŠČIAS KAMBARYS, 20 M. **VYRAS**

VYRAS. (vidinis monologas)

Aš svarstau apie tuos žmones gatvėse.
Aš stebiu jų veidus.
Aš žiūriu jiems tiesiai į akis ir jie retai kada žiūri atgal.
Aš bandau užmegzti ryšį. Kas, mano nuomone, yra pirminis gyvuliškas instinktas.
Bet jie nesuka savo akis į žemę
Arba mobiliuosius telefonus.
Taigi, mes retai kada susitinkam.
Tuomet aš žiūriu į žemę. Arba medžius.
Arba dangų.
Kuomet jis ryškiai žydras, mane apima „atsivėrimo“ jausmas.
Žinai, kai žiūri į žydrą dangų ilgesnį laiko tarpą – atrodo, kad jis įsiskverbia tavo. Tuomet supranti koks jis didelis ir koks mažas tu esi.
Tuomet aš galiu kvėpuoti tuščia galva,
Jausti savo kūną,
Jausti, kad esu gyvas.
Klišė.

Ta mergina ką tik nusišypsojo.

II SCENA

Telefono skambutis

VYRAS ir 2.

VYRAS.

Labas, praleidau tavo skambutį.

2.

Labas, taip, aš... ehm... nieko svarbaus. Norėjau tik paklausti kaip tau sekasi pastarosiomis dienomis.

VYRAS.

Man viskas gerai... Manau...

2.

Manai...

VYRAS.

Taip... Turiu omeny – keistas laikas dabar. Karts nuo karto jaučiu skausmą savo kūne ir nežinau ką su tuo daryti.

2.

Hm.

VYRAS.

Taip...

2.

Nori papasakoti daugiau?

VYRAS.

Mhm. Kartais jaučiu, kad tuoj nualpsiu. Visi tie skatinamieji produktai – kaip kava, pornografija, knygos... Niekas iš tikrųjų neveikia ilgesnį laikotarpį. Kartais jaučiuosi taip, tarsi aš visa laiką miegočiau. Ne, dar blogiau. Jaučiuosi tarsi būčiau nubudęs sapne kankinamas skausmo. Ne brutalių kankinimų, kaip galėtum įsivaizduoti, tai daugiau kaip...

Aš nebegaliu kalbėti, atleisk.

III SCENA

ŽURNALISTAS.

Tuščio kambario TV ekrane.

ŽURNALISTAS.

Poveikis, kurį mokslininkai anksčiau prognozavo dėl pasaulinės klimato kaitos, dabar yra matomas vis ryškiau: nyksta ledynai, spartėja jūros lygio kilimas, ilgėja intensyvesnės karščio bangos.

Mokslininkai įsitikinę, kad pasaulinė temperatūra kils dar dešimtmečius, daugiausia dėl žmogaus veiklos susidarančių, šiltnamio efektą sukeliančių dujų. Tarpvyriausybinė klimato kaitos komisija (IPCC), kurią sudaro daugiau nei 1300 mokslininkų iš JAV ir kitų šalių, prognozuoja, kad per ateinantį šimtmetį temperatūra pakils 2,5–10 laipsnių.

IV SCENA
LĒKTUVO VIDUS

SKRYDŽIO PALYDOVĒ ir MOTERIS (apie 30 m.)

(ekrane)

PRAŠOME UŽSISEGTI SAUGOS DIRŽUS

SKRYDŽIO PALYDOVĒ.

Gerbiami keleiviai, mūsų lėktuvas pusvalandžio bėgyje nusileis Barselonos oro uoste. Primename, kad nusileidimo metu privaloma užsisegti saugos diržą ir išjungti visus elektroninius prietaisus. Dėkojame.

(Tas pats ispaniškai)

MOTERIS. (*vidinis monologas*)

Ten yra moteris, sėdinti prieš mane už poros eilių. Jos plaukai yra tobulai sušukuoti. Šviesūs ir taip pat maždaug 30 metų. Ji atrodo labai elegantiškai ir, panašu, kad žino savo vertę. Svarstau kaip jai tai pavyksta. Kaip jai pavyksta toliau gyventi gyvenimą. Sunku gyventi šiais laikais. Lengva. Ir tuo pačiu sunku. Ar čia tik man?

(*pertraukia*)

SKRYDŽIO PALYDOVĒ

Panele, ar galėtumėte užsisegti saugos diržą?

(*saugos diržo užsegimo garsas*)

MOTERIS. (*vidinis monologas*)

Galbūt tai nėra taip sudėtinga... Žmonės sako: „tiesiog gyvenk“... Ką reiškia „tiesiog gyvenk“? Socialinės medijos verčia mus pamiršti kas mes iš tikrųjų esame. Mūsų fokusas vis dažniau krypsta į įvaizdį. Įvaizdį, kurį norime pateikti kitiems. Svarstau apie save. Apie šį, atrodo, niekada nesibaigiantį liūdesį. Aš nerimauju, kad negaliu daugiau būti dalimi šio pasaulio, dalimi moterų kaip ši priešais mane. Aš nebegaliu vaikščioti taip kaip vaikšto jie. Šis tempas man per greitas. Man greitai ima trūkti oro.

„Nenustok eiti ir nenustok šypsotis“
Kažkas man kartą pasakė.

„Viskas yra gerai. Su tavimi viskas yra gerai.
Tai tik bloga diena“

O kas jeigu tai nėra tik bloga diena? Kas jeigu tai tik
blogas gyvenimas?

Bet juk tu tuo netiki, tiesa?

Tu negalėtum.

V SCENA

TUŠČIAS KAMBARYS: VYRAS ir POKALBIŲ ROBOTAS

VYRAS. (*vidinis monologas*)

Ta šeima su vaiku, kurią mačiau vakar parke.
Jie tiesiog ten vaikštinėjo. Man patinka stebėti vaikus.
Atrodo, kad jie neturi jokių problemų gyvenime.
Man patinka stebėti kaip jie žaidžia.
Jie ž a i d ž i a.
Papasčiausiai žaidžia.
Kodėl negaliu aš?
Kodėl to negali suaugę?

Jie jaučia emocijas ir dar nežino, ką su jomis daryti.
Jie parodo jas. Natūraliai. Tai pirminis instinktas.
Mes, suaugę, žiūrim vienas kitam į akis ir vis tiek turime
bent mažytę nuojautą, kad kitas gali meluoti arba apsimesti.
Ne todėl, kad to norėtų, o dėl to, kad nėra lengva išlikti
tikru ir būti atviru.

Užsidedam *Instagramo* filtrą.

Manau, kad už kiekvieno žmogaus akių yra daugybė
informacijos.
Ar žinotai, kad vaikas, būdamas keturių metų, jau sugeba
labai gerai meluoti?

(*pauzė*)

POKALBIŲ ROBOTAS.

(*čia ir toliau POKALBIŲ ROBOTO atsakymai pateikiami ekrane*)

„KOKS JŪSŲ VIZITO MŪSŲ INTERNETINĖJE SVETAINĖJE TIKSLAS?“

VYRAS.

Manau, kad aš turiu sveikatos problemų. Em... Kartais
galvoju, kad sergu vėžiu. Aš žinau, kad nesergu, bet bijau,
kad vieną dieną susirgsiu dėl to, kad apie tai per dažnai

mąstau.

POKALBIŲ ROBOTAS.

Mintys yra galingos.

Tavo mintys tampa tavo realybe.

Kaip Tonis sako:

„Kad ir ką tu galvotum – anksčiau ar vėliau tai taps tikra patirtimi tavo gyvenime“.

Tą suvokė patys sėkmingiausi Žemės planetos žmonės.

Vienintelis skirtumas tarp jų ir tarp visų kitų likusių yra tas, kad jie išmoko kaip naudoti minčių jėgą, kad pasiektų tai, ko jie nori.

VYRAS.

Aš nuolat galvoju apie tai, kad galiu susirgti.

POKALBIŲ ROBOTAS.

Nereikia bijoti. Kiekvienas iš mūsų skirtinguose gyvenimo etapuose turi tokių minčių. Štai kodėl labai svarbu galvoti apie tai, kas tau galėtų padėti. Tai padeda išlikti sveikiems.

VYRAS.

Tai... mes galime save užprogramuoti? Ar tai man sakai?

POKALBIŲ ROBOTAS.

Taip, tu gali pridėti mintis, senas pakeisti naujomis ir atsinaujinti.

(ekrane)

„ASTINAUJINTI“

POKALBIŲ ROBOTAS.

Mes sau nuolat pasakojame istorijas.

Klausimas yra ar tos istorijos padeda mums stiprėti, ar priešingai mus smukdo?

Žmonės sau sako:

„Aš nuolat buvau tas, kuris labai daug nerimauja“

„Aš natūraliai esu labiau linkęs nerimauti negu visi kiti“.

„Kodėl aš toks?“

VI SCENA

LĒKTUVO VIDUS

SKRYDŽIO PALYDOVĖ ir MOTERIS.

SKRYDŽIO PALYDOVĖ.

Ar norėtumėte ko nors išgerti?

MOTERIS.

Ne, šiuo metu man nieko netrūksta. Ačiū.

Tolstantis stalelio su ratukais garsas

SKRYDŽIO PALYDOVĖ

Pone, ar norėtumėte ko nors išgerti?

MOTERIS (*vidinis monologas*)

Galbūt tai tiesiog saugumo trūkumo jausmas. Arba saugumo nebūvimas. Kvėpuok. Ką aš darau su savo gyvenimu? Kodėl aš savimi nepasitikiu?

VII SCENA

VYRAS. (*vidinis monologas*)

Aš mažtau apie vaikus vėžimėliuose.

Bandau įsivaizduoti jų smegenis ir nervų sistemas.

Jie žvelgia į šį pasaulį be jokios iš anksto įrašytos informacijos.

Jie stato savo pasaulius.

Pradėdami nuo nulio. Nuo nieko.

Nuo „Tu esi mano mama. Ir... kas...“

Kas tai?“

Vėliau – jiems bus suteikti konstruktai kaip „reikėtų“ gyventi.

Vėliau jie išmoks, kad taip daryti yra „teisinga“, o taip „šykštu, negalima“.

(ekrane)

Kraunama...

VYRAS. (*tęsia*)

Tuomet jie ims kovoti ir bandyti pakeisti šį pasaulį. Tai niekada nesibaigianti istorija

Už geresnį rytojų.
Bet dabar,
Jie maži kūdikėliai savo mažuose vežimėliuose
Su besiplečiančiais neuronų tinklais ir nežinomomis
realybėmis.

VIII SCENA

MIEGAMASIS. RYTAS.

3. ir 4.

3.
Labas, saule... Labas rytas.

4.
Uhh... (*giliai įkvepia*) labas rytas...

3.
Gerai miegojai?

4.
Manau, kad taip. O tu?

3.
Kurį laiką negalėjau užmigti, bet tuomet likusi naktis buvo
puiki.

4.
Sapnavai ką nors?

3.
Negaliu prisiminti...

4.
Aš sapnavau, kad norėjau vykti į Barseloną.

3.
Barseloną? Uhm... (*ražosi*) gerai... Kodėl Barselona?

4.
Neturiu supratimo. Galbūt todėl, nes ten šilta ir žmonės, ten,
mano įsivaizdavimu, yra šiltesni.

3.
Ką turi omeny?

4.

Nežinau. Jaučiu, kad žmonės pietuose yra labiau atsipalaidavę. Jie turi daugiau saulės, negu mes turime čia. O saulė tikrai daro didelę įtaką.

3.

Nori nuvykti į Barseloną?

4.

Na, negalvoju apie tai...

3.

Mes galim pasižiūrėti skrydžius..

Pauzė.

4.

Gali mane pabučiuoti?

Jie pasibučiuoja.

3.

Dievinu tavo odos kvapą.

IX SCENA.

(ekrane)

POKALBIŲ ROBOTAS.

Prašome pasirinkti vietą, kurioje jaučiatės pritampantys:

- a) Mokykla
- b) Sporto komanda
- c) Šeima
- d) Kaimynystė
- e) Bažnyčia
- f) Muzikos grupė
- g) Socialinė medija
- h) Darbo aplinka
- i) Žemės planeta
- j) Visata

PAKEISK SAVO ISTORIJĄ

Tavo pasaulio matymas ir suvokimas daro įtaką istorijai, kuri pasakoja apie tavo gyvenimą. Žodžiai, už kuriuos mes privalome būti atsakingi, nes jie gali pakeisti kiekvieno iš mūsų istoriją.

Apie ką galvoji?

X SCENA

VONIOS KAMBARYS

*A vonioje, nuogas, įsivaizduoja pokalbį su B.
A ir B yra vyrai, 20'ies metų.*

A.

Kodėl tu čia?

Kodėl tu vis dar ateini čia? Ką sakai? Nelabai girdžiu... Ateik arčiau.

Maniau, kad tu daugiau niekada čia nebegrįši.

Garso įrašas

Keturiasdešimt trys

(čia ir visoje likusioje numeracijoje iki nulio mes girdime A. įrašytą balsą. Skaičiavimas nuo 100 atimant 7 yra klinikinis testas žmogaus supratimui).

A.

Sakyk... Sakyk ką nors.

Tyla.

A.

Gal nori arbatos? Pastaruoju metu daug nekalbi... Viskas gerai. Mes galime būti ir tyloje.

A.

Ne, tai nebeveikia. Galbūt reikia pabandyti su muzika.

Trisdešimt penki.

Pradeda groti muzika.

A vaidina, kad B. yra tame pačiame kambaryje.

A.

O, nemačiau tavęs šimtą metų... Kaip ten juokaujama... Leisk aš pabučiuosiu tave į kairį žandą, dabar dešinį, o dabar vėl kairį. Juk taip daro žmonės, tiesa? Tik neliečiant žando, žinoma.

(tekstas ekrane)

„Priklausyti reiškia būti nariu arba dalimi. Priklausymo didesnei bendruomenei jausmas pagerina žmogaus motyvaciją, sveikatą ir laimę. Kai matai savo ryšį su kitais, žinai, kad visiems žmonėms yra sunku, todėl tą lengviau pakelti. Tu nesi vienas. Šis žinojimas suteikia paguodos“.

A.

Taigi, papasakok, papasakok man. Pasakok man viską – kaip tavo žmona, kaip tavo vaikai? Kaip tas naujas pasaulis, kuriame tu gyveni? Ar tu laimingas jame?

Nėra atsakymo, nes A vis dar vienas.

Dvidešimt septyni.

A.

(vaidina, kad B kažką sako)

M, taip. Taip. Suprantu. Mhm, taip, mm. Taip, labai įdomu.

Mhm. Mhm.

A.

Taip, aš pamenu, kad tu visada tikėjai Dievu. Sykį tu man sakei, kad judviejų ryšys nutrūko. Pamenu, kad viduje tuomet juokiausai, ko tu, žinoma, niekada nesužinosi, nes aš gerbiu tai, kuo žmonės pasirenka tikėti. Bet aš vis tiek manau, kad tai truputį keista. Tikėti kažkokia istorija, kuri, greičiausiai, buvo sukurta žmonių.

A.

Dar rūkai?

A.

O taip, aš rūkiau kaip kaminas. *(nusijuokia)* Tikrai. Atsimeni mane. Dabar stengiuosi rūkyti mažiau.

Dvidešimt

B. įžengia į vonios kambarį.
B. yra 20-ies metų vaikinąs.

Atmosfera pasikeičia ir dabar mes vaidiname, kad prieš tai vykusių scenų nebuvo.

A.
Atsimenu tu visada tikėjai Dievu.

B.
Tiesa.

A.
Hm.

B.
O tu?

A.
Na, tai komplikauta. Karts nuo karto mes ėjome į bažnyčią, bet mano tėvai nelabai tikėjo Dievu. Tai buvo daugiau socialinis ritualas.

B.
Įdomu.

A.
Taip.

Pauzė

A.
Man atrodo, kad tu niekada nebuvai atviras su manimi.

Keturiolika.

B.
O tu?

A.
Mes neklausiame vienas kito klausimų. Žmonės dažniausiai taip nesikalba.

Aš buvau nuoširdus.

B.
Tau ne... Tau nereikėjo pradėti vystyti jausmų... Tai tiesiog...

A.
Tiesiog kas?

B.
Mes tiesiog smagiai kartis nuo karto leidome laiką. Na, žinai – žmonės taip daro.

A.
Ar yra labai blogai pradėti jausti žmogui kažkokius jausmus, galbūt meilę, ypatingai po to kai judu permiegojot? Ar svajoti apie kažką daugiau yra blogai?

B.
Iš esmės tai nieko blogo, tai tiesiog netinkamas laikas. O aš – nesu tas žmogus, kurį tu norėtum išsimylėti.

A.
O kada yra tinkamas laikas?

B.
Klausk...

A.
Ir kaip tu gali žinoti, kas yra tinkamas žmogus man išsimylėti?

B neatsako.

A.
Pasakyk man. Kaip tu gali žinoti?

B.
Aš nežinau. Tai... tai tarsi... Aš nesu tas žmogus, kurį tu norėtum išsimylėti. Tai tiek.

A.
Bet aš jau išsimylėjau.

B.
Aš už tai nesu atsakingas.

XI SCENA
LĒKTUVO VIDUS
MOTERIS.

MOTERIS. (*vidinis monologas*)

Staiga prisiminau keistą sapną, kurį sapnavau praeitą naktį.

Kodėl aš jį prisiminiau dabar? Galbūt tai nelabai svarbu...

Sapnavau, jog buvau naktį miške viena. Mano mobilus telefonas buvo beišsikraunęs, o aš vaikščiojau tarp gausybės medžių ir ieškojau išėjimo iš miško. Mano pačios nuostabai, aš buvau labai rami. Sunku įsivaizduoti ramų žmogų naktį pasiklydusį miške.

To miško aš nežinojau. Bet mes gi nesapnuojame dalykų, kurių anksčiau nebuvome matę, tiesa? Kažkur skaičiau, kad mūsų vaizduotė negali sukurti dalykų iš niekur. Žinoma, aš anksčiau esu buvusi miške ir aš žinau kaip jie atrodo, todėl tas miškas sapne greičiausiai tėra praeitų mano matytų miškų adaptacija.

Taigi, aš tame miške. Bandau pasišviesti kelią mobilaus telefono žibintuvėliu taip apšviesdama medžius ir samanas man po kojomis. Tada aš sustoju. Pakeliu mobilaus telefono švieselę truputį į viršų, o ten stovi elnias. Ir žiūri tiesiai man į akis. Nejuda. Nejudu ir aš. Mano kvėpavimas pasikeičia. Kurį laiką mes žiūrime vienas į kitą. Iš tikrųjų, gana ilgą laiką. Toks jausmas, tarsi mes jau buvome susitikę. Tarsi mes jau žinojome vienas kitą ir po labai ilgo laiko galiausiai susitikome.

Tas žvilgsnis buvo labai tyras.

Ir tada aš prabudau, mano akys buvo sudrėkusios nuo ašarų ir aš šypsojasi.

XII SCENA

TELEFONO SKAMBUTIS (tęsinys)

VYRAS ir 2.

2.

Prašau pasistenk apibūdinti skausmą.

VYRAS.

Negaliu.

2.

Prašau. Užmerk akis ir įsivaizduok tuščią kambarį. Girdi mane?

VYRAS.

Taip.

2.

...tame kambaryje nieko nėra. Jame tamsu. Kai kurie žmonės bijo tamsos, bet jos nereikia bijoti. Kas yra tamsa? Tai šviesos nebuvimas. Taigi, jame nėra šviesos.

VYRAS.

Nemanau, kad aš bijau tamsos.

2.

Puiku. Pasilik ten. Klausyk mano balso ir lik užmerktomis akimis. Išgirsk savo kvėpavimą. Ar tu giliai kvėpuoji?

VYRAS.

Greičiausiai...

2.

Dabar tas tamsus kambarys virsta kokia tik nori saugia vieta. Pasilik ten ir pabandyk apibūdinti skausmą.

Ilga pauzė.

VYRAS.

Kažkas yra užrakinta. Tai... Toks jausmas, kad aš neturiu prieigos. Aš negaliu lengvai kvėpuoti, nes mano kūnas mane stabdo. Toks jausmas, tarsi kažkas nenorėtų, kad sužinočiau tą informaciją. Ta vieta šalia mano šonkaulių. Kartais skausmas juda aukštyn ir žemyn, bet jis visada dešinėje pusėje.

Saugos diržų užsegimo garsas.

(tekstas ekrane)

Ne mes viską padarėme taip keistai...

Mus tokius svetimus padarė tarp mūsų atsiradęs didelis atstumas.

Mes sunkiai sugebame suprasti kito vidinius ketinimus.

Didelis žingsnis tikrai nėra toks didelis.

Tereikia pasitikėti

Norint pasiekti tikslą.

Dažniausiai kitas būna vos per žingsnį.

Žingsnį,

žodį,

Gestą,

žvilgsnį.

XIII SCENA

VONIOS KAMBARYS.

A. ir B.

A.

Vis dar rūkai?

B. neatsako

A.

Kvailas klausimas. Greičiausiai tu niekada nemesi.

Septyni

A.

Žinai, kai tu čia – aš visada noriu rūkyti. Galbūt todėl, kad aš tampa nervingas, kai tu šalia ir galbūt aš suknistai buvau per kvailas tą pamatyti anksčiau. Aš vis kartodavau sau: dar palauk, dar palauk, dar truputį pakenték vardan meilės... ir aš...

B.

Aš tavęs neprašiau to daryti.

A.

Žinoma, kad neprašei. Tu manęs nieko neprašei.

Kodėl čia atėjai?

B.

Nes norėjau įsitikinti, kad tau viskas gerai. Klausyk... aš manau, kad tau reikia pagalbos. Manau, kad tau reikia viską pradėti iš naujo. Tau reikia iš naujo pasitikėti žmonėmis, iš naujo įsimylėti, kurti, ir tęsti gyvenimą. Jokio „mes“ ateityje nėra.

A kurį laiką sėdi tyloje

A.

Juokinga... Staiga prisiminiau tavo kvapą, kurio, greičiausiai, niekada nepamiršiu. Tavo pažastys turėjo labai delikatus kvapą. Visada kai šiek tiek susierzindavai arba įsitempdavai – tau sudrėkdavo pažastys. Aš tai pastebėdavau ir mane tai jaudindavo. Tavo rankos visada buvo labai švelnios ir kai mane liesdavai – aš jaučiausi saugus. Tavo kojos... Man labai patinka tavo figūra ir laikysena.

Pradėdami mes nieko nežinojome. Tu man buvai pirmas. Ir aš tau buvau pirmas. Bent jau taip sakei... Nebesu tikras...

Aš stebėdavau tave nuoga. Ta trauka ji buvo abipusė, to negalima sumeluoti.

Ar pameni, kai mudu pirmą kartą pasimylėjome?

A nusišypso.

A.

Kuri laiką mes tiesiog gulėjome. Nieko nesakėme, bet manau, kad abu jautėme tą patį. Mes abu vienas kito norėjome ir tyliai sau svarstėme, kokį žingsnį dabar reikėtų žengti. Prisimeni?

B.

Prisimenu.

A.

Ir tai nesukelia tau jokių... emocijų? Prisiminimų? Nieko?

B.

Klausyk, tai buvo gana seniai...

A.

Taip, žinau. Bet tokios patirtys jos keliauja tiesiai į kūno atmintį. Jos keliauja labai giliai ir jų neįmanoma taip lengvai pamiršti.

B.

Aš renkuosi apie prisiminimus galvoti kaip apie kažką, kas daugiau neegzistuoja mano kūne. Aš stengiuosi per daug neprisirišti.

A.

Tai, tu renkiesi užrakinti prisiminimus giliai viduje ir sau sakyti, kad to niekada nebuvo?

B.

Kur tu linksti?

A išlipa iš vonios. Jis nuogas.

A.

Galiu tave apkabinti?

B nieko neatsako.

Nulis.

Užsegamo saugos diržo garsas.

A apkabina B. Kurį laiką jiedu stovi apsikabinę.

A.

Ar gali mane apkabinti atgal?

B apkabina A.

A.

Ar gali apkabinti šiek tiek jautriau?

B.

Ką turi omeny?

A.

Ar gali mane apkabinti taip, tarsi iš tikrųjų norėtum mane apkabinti?

XIV SCENA

TELEFONO SKAMBUTIS (tęsinys)

VYRAS ir 2.

VYRAS.

Tai gali būti tiesiog mano nervai... Galbūt aš...

2.

Dėl ko tu nerimauji?

VYRAS.

Kartais aš jaučiu, kad čia nepriklausau. Jaučiu, kad ir ką bedaryčiau aš būsiu smerkiamas už tai ką darau ir, kad to vis tiek bus negana. Kartais jaučiuosi taip, tarsi būčiau niekas. Tarsi manęs nebūtų. Supranti? Galbūt tai skamba juokingai, bet... Kartais jaučiu, kad ir ką bedaryčiau – tai nieko nepakeis ir neturės jokios įtakos.

Mano senelė pirma man neskambina. Ji sako, kad nenori man trukdyti. Ar aš tau atrodau užsiėmęs? Ne, aš esu užsiėmęs, taip, esu, bet, aš užsiėmęs savo darbu, nes daugiau aš nieko neturiu. Aš neturiu žmogaus apsikabinti prieš užmiegant ir neturiu žmogaus, kuris galėtų apkabinti mane.

Ilga pauzė.

VYRAS.

Žinai... tai tarsi režis odoje, krūtinėje, kuris su laiku tik

plečiasi. Kuo daugiau judi – tuo labiau spaudžia ir darosi sunku kvėpuoti. Štai kaip tai jaučiasi.

Saugos diržo užsegimo garsas

XV SCENA

MIEGAMASIS

PAGYVENĖS VYRAS (60) ir VYRAS (20)

PAGYVENĖS VYRAS 60'ies metų ir VYRAS sėdi vienas šalia kito ant lovos krašto. Abu pusnuogiai.

PAGYVENĖS VYRAS lėtai deda savo ranką VYRUI ant kojos. VYRAS užsimerkia. PAGYVENĖS VYRAS priartėja prie VYRO ir pradeda lėtai bučiuoti jo lūpas. VYRAS tuo pačiu neatsako. PAGYVENĖS VYRAS nuima VYRO apatinius ir nusismaukia savuosius. PAGYVENĖS VYRAS priklaupia ant kelių ir apžioja VYRO varpą. Šios scenos pabaigoje mes matome VYRĄ verkiantį.

Paraleliai:

3.

(liesdamas 4 plaukus).

Kokia tavo didžiausia baimė?

4.

Hm. Jų tikrai yra keletas, bet net nežinau, kuri iš jų yra didžiausia.

3.

Na, tuomet papasakok jas visas.

4.

Aš bijau mirties. Gal net ne mirties, bet to, kas atsitinka po to. Man atrodo, kad tai niekada nesibaigianti tamsuma. Tu miegi. Amžinai.

3. nieko neatsako.

4. *(tęsia)*

Nors iš tikrųjų... ne... Dabar, kai galvoju suprantu, kad tai „kas nutiks po to“ nėra mane labiausiai gąsdinantis dalykas. Tai buvo tiesiog saugus atsakymas, nes daugiau ar mažiau visi esame apie tai pagalvoję, tiesa?

Aš bijau skausmo. Mano smegenys kiekvieną smulkmeną išdidina iki to, kad aš pats sau diagnozuojų vėžį. (*nusijuokia*) Manau, labiausiai bijau ilgai besitęsiančio skausmo. Arba vis didėjančio skausmo. Vieną dieną justį skausmą yra... tvarkoj... bet įsivaizduok vis didėjančią skausmą justį 20 dienų, savaitių, metų...

Ekrane:

„Priklausyti reiškia būti nariu arba dalimi. Priklausymo didesnei bendruomenei jausmas pagerina žmogaus motyvaciją, sveikatą ir laimę. Kai matai savo ryšį su kitais, žinai, kad visiems žmonėms yra sunku, todėl tą lengviau pakelti. Tu nesi vienas. Šis žinojimas suteikia paguodos“.

XVI SCENA

LĒKTUVO VIDUS

MOTERIS.

MOTERIS. (*vidinis monologas*)

Negaliu prisiminti kada buvo paskutinis kartas, kai mane lieté žmogus taip, kad aš jausčiausi saugi ir reikalinga. Kad tas prisilietimas padėtų man pamiršti visą pasaulį, visą tą skausmą. Aš pavargau jaustis bejėgė. Aš pavargau bukai slinkti per nuotraukas socialiniuose tinkluose ir žiūrėti į tuos besišypsančius veidus, kurie apsimeta, kad „iš tikrųjų tai nieko čia nevyksta“, „iš tikrųjų tai viskas čia gerai“...

XVII SCENA

MIEGAMASIS

VYRAS.

VYRAS nerimastingai vaikšto po kambarį. PAGYVENUSIO VYRO nebėra.

VYRAS.

Gerai, gerai, gerai... Labai svarbu yra mąstyti racionaliai. Ar yra kokių nors „teisingų“ sprendimų, kuriuos dabar galėčiau priimti? Gerai, gerai, nurimk... Viskas per daug emocionalu, per daug skausmo... Galvok. Pasistenk atskirti tai, kas įvyko ir tai, kas su tavimi vyksta dabar. Pasistenk prisiminti. Šūdas. Viskas. ŠŪDAS. Labai aiškiai. Susikoncentruok.

Kalbėjimas su savimi tarsi „aš“ būtų kitas žmogus.

VYRAS.

Aš negaliu to padaryti...

VYRAS.

Tu privalai tai padaryti. Žiūrėk, pažvelk į tai kaip į žaidimą. Čia žaidimas. Ir šiame žaidime – tu jau nuėjai per toli... O tiksliau – jis nuėjo per toli, bet tu leidai, kad tai įvyktų.

VYRAS.

Tikrai?

VYRAS.

Taip.

VYRAS.

Ne, aš neleidau. Aš jam nedaviau leidimo.

VYRAS.

Bet tu nieko nedarei, kad to neįvyktų.

VYRAS.

Aš nesitikėjau, kad tai įvyks. Aš maniau, kad mes tik draugai, kurie kartu leido laiką, kalbėjomės apie meną, muziką, kultūrą...

VYRAS.

Taip. Bet jis tai interpretavo visai kitaip. Ir tu leidai tam įvykti. Tai tavo kaltė.

VYRAS.

Ne, tai nėra mano kaltė. Aš tiesiog... tiesiog negalėjau pasakyti „ne“.

VYRAS.

O galbūt... viskas nėra taip blogai?

VYRAS.

Jis man čiulpė. Jam virš 60, o aš tik pradėdau savo 20'uosius. Juk tu jam nieko nejauti, tiesa?

VYRAS.

Jis man sakė, kad mane myli.

VYRAS.

Taip, myli... tikrai... Tu tiki tuo?

VYRAS.

Ne... Aš... Aš nežinau kaip jis supranta meilę. Aš manau, kad jam reikia žmogaus, kuris galėtų būti šalia. Ir tą intymumo poreikį jis vadina meile.

VYRAS.

Gerai, gerai. Taip. Tai yra tai, ką tu galvoji. Bet... Gerai... Grįžkim prie to, kas nutiko. Kokį atsakymą tu jam davei?

VYRAS.

Ką jam atsakiau? Nieko. Aš neturėjau drąsos atsistoti ir išeiti. Todėl aš nusprendžiau eiti lengvesniu keliu (taip tada atrodė) – užmerkti akis ir --- kartoti sau, kad manęs čia nėra.

Manęs čia nėra.

Manęs čia nėra.

Manęs čia nėra.

ŽURNALISTAS

TV ekrane

Kartą buvo žmogus, kuris gyveno paprastą gyvenimą. Galima sakyti, kad jis buvo toks pat kaip milijonai kitų. Jis valgydavo tris kartus per dieną, karts nuo karto užkandžiaudavo, gėrė pakankamai vandens, rytais medituodavo, bėgiodavo du ar tris kartus per savaitę. Dienos pabaigoje nusiprausdavo po dušu ir dažniausiai sėkmingai eidavo miegoti 11 valandą vakaro.

Tačiau jis turėjo keletą baimių. Didžiausios buvo netekti proto ir susirgti vėžiu. Statistiškai, viena iš šių baimių gali išsipildyti.

Prieš kelis mėnesius jis pastebėjo, kad visus vakarus leidžia vienas ant sofos, spoksodamas į naujienas televizoriaus ekrane. Spoksojo į žurnalistus, kurie vienas po kito skelbė apie apokalipsę. Visuotinis atšilimas. Potvyniai. Karai. COVID-19. Masiniai susišaudymai.

„Argi neįdomu“, – pagalvojo jis, – „mes visi taip pavargom

nuo savo gyvenimų, kad pamiršome būti smalsūs ir atviri. Dabar mes griauname vienas sienas, kad pastatytume kitas. Už kurių slepiamės vis dar trokšdami neįmanomo artumo ir gijimo“.

XVIII SCENA

VONIOS KAMBARYS

A. ir B.

B.

Manau, kad man metas eiti.

A.

Su visam?

B.

Nebent tu dar turi man ką pasakyti.

(A. nusišypso)

A.

Manau, kad pasakiau viską, ką norėjau...

B.

Tuomet...

(ilga pauzė)

A.

Aš tikrai tave myliu.

B.

Sudie.

XIX SCENA

VYRAS vis dar nervingai vaikšto kambaryje, kalba su savimi.

VYRAS.

Tai ne tavo kaltė. Tai ne tavo kaltė. Tai ne tavo kaltė. Tai ne tavo kaltė.

Užsegamo saugos diržo garsas.

VYRAS.

Tai aš, kuris leidau jam šitaip elgtis su savo kūnu.

VYRAS.

Galbūt dalinai tai yra tavo kaltė, bet...

VYRAS.

Bet jeigu aš būčiau pasakęs „ne“ – to nebūtų įvykę.

VYRAS pravirksta.

XX SCENA

LĒKTUVO VIDUS

MOTERIS ir SKRYDŽIO PALYDOVĖ.

MOTERIS. (*vidinis monologas*)

Aš kalbuosi su savimi... Galvoju, galvoju ir galvoju... O tada... nieko nedarau. Nežengiu jokio žingsnio. Nesakau „labas“ žmogui sėdinčiam šalia manęs. Nenoriu jam trukdyti. Ir ką turėčiau pasakyti po to, kai pasakysiu „labas“?...

Praeitą dieną reklama Youtubėje manęs klausė ar aš jau pasiruošus Metaverse atėjimui. Metaverse yra bendros virtualios realybės interneto dalies iteracija, socialinės žiniasklaidos forma. Metaverse platesne prasme gali reikšti ne tik virtualius pasaulius, kuriuos valdo socialinės žiniasklaidos įmonės, bet ir visą papildytos realybės spektrą. Ir ne. Aš nesu tam sušiktai pasiruošusi. Aš nesu pasiruoši būti avataru erdvėje, kuri net neegzistuoja. Dieve mano... Ir vis dėl to... ką aš turėčiau pasakyti žmogui pasakius jam „labas“.

SKRYDŽIO PALYDOVĖ. (*per garsiakalbį*)

Ponios ir ponai, mūsų lėktuvas ką tik nusileido Barselonos oro uoste. Vietinis laikas – 14 valandų ir 20 minučių. Už lango saulėta ir 32°C. Ačiū, kad pasirinkote mūsų aviakompaniją. Linkime jums nuostabaus laiko Barselonoje.

(tas pats ispaniškai)

XXI SCENA

A monologas

A.

Ar žinai dainą „You were always on my mind“?
Dabar ji groja mano miegamajame, kuriame tavęs nėra. Skamba
labai lėkštai ir taip iš tiesų ir yra. Bet svarbiausia - - -

Aš sugebėjau save apkvailinti, kad kai tu klausydavai tos
dainos – tu galvodavai apie mane. Kad tas „Tu“ dainoje iš
tikrųjų buvau „aš“.

Bet realybėje...

Tas „Tu“ niekada nebuvo „aš“.

Pradeda niūniuoti

“Maybe I didn't love you quite as often as I could have,
And maybe I didn't treat you quite as good as I should have.”

Tu niekada manęs nemylėjai.

*Pradeda groti Willie Nelson – “Always On My Mind”, kuri groja
iki pjesės pabaigos.*

A. monologas ir 3. & 4. veikėjų scena persipina:

4.

Aš noriu vykti į Barseloną. Nori kartu?

A.

Aš sukūriau netikrą realybę, kuri
egzistavo tik mano vaizduotėje.

Dabar tu bučiuoji kitą vyrą
Ir laikai jo ranką -

3.

Žinoma, pažiūrėsiu skrydžius.

A.

O aš čia,
Vos liečiantis žemę.

4.

Myliu tave.

A.

Stebiu kaip tu tolsti.

"You were always on my mind.
You were always on my mind".

3.

Myliu tave stipriau.

(Ekrane)

„Priklausyti reiškia būti nariu arba dalimi. Priklausymo didesnei bendruomenei jausmas pagerina žmogaus motyvaciją, sveikatą ir laimę. Kai matai savo ryšį su kitais, žinai, kad visiems žmonėms yra sunku, todėl tą lengviau pakelti.

Tu nesi vienas.

Šis žinojimas suteikia paguodos“.

XXII SCENA

MOTERIS iš lėktuvo save filmuoja Instagram'e

MOTERIS.

Sveiki, čia Dorota. Tik ką nusileidau Barselonoje, oras nuostabus ir... ne... taip negerai.

Ji ištrina įrašą ir pradeda iš naujo

MOTERIS.

Sveiki, čia Dorota. Negaliu patikėti, kad aš pagaliau Barselonoje! Šūdas. Aš net pati savimi netikiu. Aišku, kad aš Barselonoj... Na ir kas... Gerai, gerai...

Ji ištrina įrašą ir pradeda iš naujo

XXIII FINALINĖ SCENA

PAGYVENĘS VYRAS rūko. Jis sako monologą publikai. Kalbėjimo maniera šiek tiek primena interviu.

PAGYVENĘS VYRAS.

(atsidūsta) Taip, manau, kad viskas gerai. Taip. Su gyvenimu viskas yra gerai (nusijuokia). Taip. Aš turiu žmoną, du vaikus. Labai gražius vaikus, kuriuos labai myliu. Em...
(atsikrenkščia)

Ką dar galiu pasakyti? Ak, taip, aš tikiu į Dievą. Dievas yra mūsų išgelbėtojas. Kas dar be jo tai galėtų padaryti? Taip...

Paraleliai MOTERIS iš praeitos scenos save filmuoja

MOTERIS.

...ir pastaruoju metu aš gyvenu su trūkumo jausmu. Man trūksta namų. Artumo. Aš nejaučiu, kad priklausau nei vienoje kategorijoje. Tikroji aš.

PAGYVENĘS VYRAS (tęsia)

Na, žinot... Aš... paprastas, niekuo neišsiskiriantis vyras, gyvenantis paprastą, niekuo neišsiskiriantį gyvenimą.

MOTERIS (tęsia toliau save filmuojant)

Dabar būtų gerai šio vaizdo įrašo neištrinti, nes aš suprantu, kad tai ne tas turinys, kurį norėtų matyti žmonės scrollindami socialinę mediją. Vietoj to, kad pasakytum, ką iš tikrųjų galvoji, ko tavęs ir klausia socialiniai tinklai pirmoje vietoje, tu imi atsakinėti tai, ką kiti norėtų girdėti arba matyti, nes kitaip tu nepriklausysi.

PAGYVENĘS VYRAS.

Klausiat kokia gyvenimo prasmė? Hm... Geras klausimas. Kaip tu (*rodo į žmogų salėje*) manai, kokia yra gyvenimo prasmė?

TELEFONO SKAMBUTIS (tęsinys)

VYRAS.

Galiu tau kai ką papasakoti?

2.

Žinoma, juk aš ir skambinau norėdamas pasiteirauti, kaip tu laikaisi.

VYRAS.

Pameni, aš pasakojau apie tokį vyrą...

2.

Taip...

VYRAS.

Aš jaučiuosi, kad jis mane išprievartavo.

ŽURNALISTAS (TV ekrane)

Mokslininkai nežino, kodėl neandertaliečiai išnyko maždaug prieš 40 000 metų, tačiau, atrodo, kad dėl klimato svyravimų jų populiacija susiskaidė į mažesnes, labiau suskaidytas

grupės, o dideli temperatūros pokyčiai paveikė augalus ir gyvūnus, kuriuos jie naudojo maistui. Dėl klimato kaitos nulemta maisto praradimo taip pat galėjo šiek tiek sumažėti neandertaliečių vaisingumas, o tai prisidėjo prie jų išnykimo.

MIEGAMASIS.

4.

Atsimeni, kai manęs klausei, ko aš labiausiai bijau?

3.

Taip.

4.

Na, tai tu nepasidalinai savo baimėmis.

3.

Aš stengiuosi apie tai negalvoti.

4.

O ko tu labiausiai bijai?

3.

Būti nereikalingu... Nesu tikras, ką tai reiškia, bet man labai baisu likti vienam ir būti niekaip nenaudingam...

4. apsikabina 3.

PAGYVENĘS VYRAS.

Matot, aš nežinau, kokia yra gyvenimo prasmė. *(nusijuokia)*
Kurį laiką galvojau, kad gyvenimo prasmė yra nugyventi gyvenimą lengvai ir linksmintis. *(išpučia cigaretės dūmus)*

ŽURNALISTAS (TV ekrane)

Lagose auga vešlūs, žali citrinžolės krūmai, geltonųjų citrinžolės stiebų seserys. Jie dažnai vadinami „karščiuojančia žole“, nes mažina karščiovimą, o aš naudoju citrusinių vaisių toniko ingredientą. Sriubos yra ypač svarbios, kad padėtų toliau sveikai eiti per gyvenimą. Ir, kaip žino kiekvienas sveikstantis...

Televizoriaus išjungimo garsas

Tyla.

PABAIGA